

Rezultatul opoziției din 1888: Vocea și-a pierdut caracterul sacru

16 noiembrie 2008

Gili Cârstea

Sunt uimit și îngrozit de lipsa de responsabilitate, și uneori chiar infantilismul, cu care îngerul bisericii Laodicea tratează gravele evenimente de acum 120 de ani. Se observă aceeași lipsă de interes, aceeași indispoziție de a verifica dovezile, se folosește aceeași retorică neobrăzată ca acum 2000 de ani, și se lansează atacuri împotriva solilor, în loc să se analizeze mesajul lui Dumnezeu.

Minneapolis 1888 reprezintă o cotitură dramatică în planul lui Dumnezeu cu biserica rămășiței; acolo poporul a repetat „revolta lui Core, Datan și Abiram” [aici], dar cu succes, de data aceasta. Biserica și-a ales alt conducător, a plecat spre Egipt, și nu înțelege acest lucru. Hristos a fost răstignit, Duhul Său refuzat și batjocorit, tocmai de poporul care se ruga, spera și aștepta să vadă revărsarea fără precedent a Duhului în Ploaia Târzie.

Doar fapte de o asemenea gravitate ar putea explica declarațiile uluitoare pe care le vom publica astăzi, aici.

Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere de acest act de înaltă trădare. Chiar de la nașterea mișcării advente El a avertizat că va veni un moment dramatic în viitor, când poporul va întoarce spatele lui Hristos exact în momentul când trebuie să aibă loc Nunta, curățirea sanctuarului realizată în Sfânta Sfintelor.

Ca să nu avem dubii sau rețineri, Domnul a transmis această informație vitală prin intermediul unei viziuni.

Nu este absolut uimitor că tocmai viziunea aceea a dispărut complet de pe radarul bisericii? Nu veți găsi nicio referire la ea, în niciuna dintre scrierile pionierilor; nu o veți găsi comentată sau menționată nici măcar în scrierile sorei White. De ce oare? Cum este posibil ca una dintre cele mai precise profeții despre viitorul imediat al bisericii să dispară pur și simplu?

Vorbesc aici de viziunea sorei White despre cele două tronuri [aici și aici], când Tatăl și Fiul au părăsit tronul din Sfânta, și au trecut în Sfânta Sfintelor, iar Satana s-a așezat pe tronul din Sfânta, de unde a preluat lucrarea lui Hristos.

Finalul acestei viziuni este tulburător: Cei care așteptau la ușa Locului Prea Sfânt să aibă loc Nunta, și-au părăsit locul, „unul câte unul,” și s-au întors la tronul din Sfânta, de pe care diavolul suflă influența lui nesfântă asupra întregii omeniri

plecate la picioarele lui și implorând: „Tată, dă-ne duhul tău!” Ei erau sincer convinși că pe acel Tron se află Dumnezeu, Hristos, și se bucurau de lumina și puterea primite ca răspuns la rugăciunile lor.

Momentul când poporul nostru a început să părăsească, „unul câte unul,” poziția de la poarta Sanctuarului unde Hristos îi rugase să aștepte puțin, a fost Minneapolis 1888. Revolta de acolo a stigmatizat până astăzi lucrarea vitală ce trebuie să aibă loc în acea fază a planului de mântuire. Core, Datan și Abiram în variantă modernă au renunțat la serviciile lui Dumnezeu prin profetul Său, au preluat conducerea și au pornit spre Egipt, de unde tocmai ieșiseră în 1844.

Așa cum am spus, doar asemenea realități dramatice pot explica, și justifica, declarațiile pe care le vom publica în continuare. Absolut uimitor, Ellen White declară, cu o fermitate tulburătoare, că Asociația Conferinței Generale nu mai reprezintă vocea lui Dumnezeu. Ani de zile oferta harului a fost la dispoziția lor; ani de zile ea a apelat la frații din conducerea bisericii să nu respingă lumina, să nu batjocorească pe Duhul Sfânt, să nu se așeze în calea Marii Strigări. Dar fără rezultate.

Acum culegeau ceea ce au semănat, iar declarațiile inspirației îi făceau să le țiuie urechile, așa cum ne țiuie și nouă, când citim aceste rânduri:

„Caracterul sacru al acestei Asociații [Conferința Generală] dispare rapid. Ce va mai fi acum respectat ca fiind pur, sfânt și neîntinat? Va mai exista vreo voce pe care poporul lui Dumnezeu să o recunoască a fi vrednică de respect? Acum, cu siguranță, nu mai există nimic care să poarte acreditare divină. Lucrurile sacre sunt amestecate cu afaceri pământești care n-au nicio legătură cu Dumnezeu.

„În mare măsură, Conferința Generală și-a pierdut caracterul sacru, datorită faptului că unii implicați în ea nu și-au schimbat deloc simțămintele de la Minneapolis încoace. Unii din poziții de răspundere merg „în sens invers,” pe calea propriilor lor inimi...

„Așa cum stau lucrurile acum în Battle Creek, lucrarea lui Dumnezeu nu mai poate fi dusă pe o bază corectă. Cât timp va dura această stare de lucruri? Când va fi trezită și corectată percepția oamenilor, prin lucrarea Duhului Sfânt? Unii nu percep efectele injurioase ale planurilor care de ani de zile se desfășoară în subteran... Cine mai poate fi acum sigur că se află în siguranță, respectând vocea Asociației Conferinței Generale? Dacă poporul din comunitățile noastre ar înțelege administrația oamenilor care merg în lumina propriilor scânteii, ar mai respecta ei deciziile lor? Eu răspund: Nu, nici pentru o clipă. Mi s-a arătat că poporul, în general, nu știe că inima lucrării de la Battle Creek este bolnavă și coruptă. Mulți din popor sunt letargici, apatici, și consimt la planuri pe care nu le înțeleg. Unde este vocea, de unde trebuie să vină ea, voce pe care poporul să o poată asculta, știind că vine de la Păstorul adevărat? Sunt chemată de Spiritul lui Dumnezeu să prezint aceste lucruri în fața voastră, iar ele sunt conforme cu realitatea, după practica ultimilor câțiva ani” (The EGW 1888 Materials, 1576).

Nu poate exista eveniment mai grav decât acesta în toată istoria noastră denominațională. Am întors spatele lui Dumnezeu în cea mai importantă lucrare a tuturor timpurilor, și nu înțelegem. Ne-am întors la un tron părăsit de Hristos, la o teologie incapabilă să aducă neprihănirea veșnică, dar sperăm cumva să păzim legea. Stăm fascinați și hipnotizați în fața tronului de pe care Satana a preluat lucrarea din Sfânta – iertare și îndreptățire – și nu înțelegem că Dumnezeu ne așteaptă la Nuntă, în cealaltă încăpere, acolo unde are loc curățirea sanctuarului.

Descrierea continuă, fără ambiguități sau teamă:

„Bărbații aflați în legătură cu cele mai mari interese de pe pământ au întinat și corupt lucrarea lui Dumnezeu. Instrumentele pe care El le-a desemnat să fie folosite pentru înaintarea cauzei Sale, au fost folosite pentru promovarea unor scheme nelegitime, aflate în opoziție directă cu lucrarea lui Dumnezeu, și pe care El nu le poate susține. Dumnezeu a fost părăsit de oamenii care emiteau decizii legate de lucrarea Sa, lucrare care astfel a fost blocată. Oamenii au părut decizi să modeleze și să autorizeze lucrarea lui Dumnezeu după propria lor înțelepciune. Au refuzat să fie lucrați de Duhul Sfânt, aducând în lucrare înțelepciunea și proiectele lor. Rezultatul acestei situații a fost văzut în diferite forme. Caracterul sacru al cauzei lui Dumnezeu nu mai este înțeles la centrul lucrării. Vocea de la Battle Creek, care a fost considerată ca autoritate în stabilirea modului în care trebuie făcută lucrarea, nu mai este vocea lui Dumnezeu; atunci a cui voce este? De unde vine ea, și unde este puterea ei vitală? Această stare de lucruri este menținută de oameni care ar fi trebuit despărțiți de lucrare de ani de zile. Acești oameni nu se sfiesc să citeze cuvântul lui Dumnezeu ca autoritate a lor, dar dumnezeul care îi conduce este un dumnezeu fals” (The EGW 1888 Materials, 1582).

Încep să țiuie urechile?

Acestea sunt consecințele dramatice ale respingerii luminii despre neprihănirea lui Hristos. Rebeliunea lui Core a reușit, poporul a plecat spre Egipt, iar vocea Conferinței Generale nu mai era vocea lui Dumnezeu.

Deseori Dumnezeu ne-a avertizat că s-a produs o despărțire între noi și El, iar Baal va profita de gestul nostru fatal spre a ne oferi spiritualitatea lui. Ascultați:

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu în mijlocul nostru, ca popor, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi, esențială pentru împăcarea cu Dumnezeu și regenerarea inimii, încă nu s-a făcut... Baal, Baal este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostat” (The EGW 1888 Materials, 445).

Folosind același pasaj într-un alt loc, dânsa aduce o mică modificare, spunând așa:

„Baal va fi scopul, credința și religia unui întristător de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria cale, în locul căii Domnului” (The EGW 1888 Materials, 948).

Calea Domnului este „în sanctuar,” prin părtășia cu natura divină în Ziua Ispășirii pentru cei vii. Solii Domnului din 1888 o numeau „calea consacrată către desăvârșirea creștină.”

Calea noastră este biruință evoluționistă, și păcătuire până vom pleca la cer. Aceasta nu este altceva decât spiritualitatea lui Baal, scopul, credința și religia poporului nostru de astăzi.

„Această îndepărtare de Dumnezeu și cuvântul Său a început de mult timp; de aceea Dumnezeu a atras atenția unor bărbați din poporul nostru la Scriptură, chemându-i să sape după adevărul ascuns sub obiceiuri și tradiții ca după comori ascunse” (The EGW 1888 Materials, 1686).

„Biserica a întors spatele lui Hristos, Conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt. Cu toate acestea, puțini sunt alarmați sau îngroziți de lipsa puterii spirituale. Îndoiala, și chiar necredința în Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, dospesc comunitățile noastre peste tot. Satana a aranjat să fie așa. Pastori care propovăduiesc eul în locul lui Hristos au aranjat să fie așa. Mărturiile sunt necitite și neapreciate. Dumnezeu v-a vorbit. Lumina a strălucit din Cuvântul Său și din Mărturii, și ambele au fost disprețuite și neglijate” (5 T 217).

Toate aceste declarații confirmă profeția celor două tronuri, că poporul nostru Îl va părăsi pe Hristos în lucrarea Sa de curățire a Sanctuarului, și se va întoarce în Egipt, acolo unde Baal este scopul, credința și religia celor care strigă „Tată, dă-ne duhul tău!”

Nu strigă astăzi biserica rămășiței, alături de toate bisericile „surori,” așteptând influența sfântă de pe un tron părăsit de Hristos? Nu declarăm noi fără sfială că ne închinăm aceluiași Dumnezeu ca și toate celelalte religii? Nu am strigat noi împreună cu toți ceilalți, pe 7.7.7, ca Dumnezeu să reverse Ploaia Târzie peste noi? Nu am devenit parte a alianțelor ecumenice, spre a duce evanghelia „cu o singură voce” alături de „surorile” care nu fac niciun secret din faptul că se adapă din vinul Babilonului?

Acestea toate, și multe altele, demonstrează fără tăgadă că biserica a întors spatele lui Hristos, că se îndreaptă spre Egipt, și că nu are nicio intenție de a se întoarce din drum.

„Vocea” și-a pierdut caracterul sacru, iar poporul nu înțelege acest lucru.

De aceea se va lăsa dus în necurmăte rătăcirii, și se va lăsa înhămat la efortul colectiv de a ridica împărăția lui Dumnezeu pe pământ, după schița arhitecturală a duhurilor necurate și urâte care se dau drept călăuzitori spirituali, frați extraterestri care ajută la vindecarea planetei.
